

De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem.

Jézus főpapi imájának harmadik részénél tartunk. A tegnapelőtti részben önmagáért, a tegnapi tanítványaiért imádkozott. Ma mi vagyunk soron, Jézus mai követői. Jézus az utolsó vacsora termében, tanítványai társaságában imádkozik az Atyához, valószínűleg hangos szóval, hogy tanítványai hallják és okuljanak belőle. Jézusnak nagyon fontos volt ez a vacsora, hisz vágyva vágyott rá, hogy tanítványaival ilyen meghitt közösségben együtt legyen. Ahogy az akkori tanítványok megrendülve hallgatták Mesterüket, nekünk is ugyanilyen nyitott szívvel érdemes figyelniük a nekünk szóló szavakra, Jézus üzenetére.

Jézus látja, hogy mi hinni fogunk benne, hinni fogunk azoknak, akik az ő tanítását a mai korban hirdetik. Egyidejűleg meghív bennünket is az Atyával és a Fiúval való egységre. Az Atya ugyanazzal a szeretettel szeret bennünket, amivel a Fiút szereti. Persze, hiszen ő nem is tud másként szeretni! Az Atya bennünket is részesít abban a dicsőségben, amelyben a Fiút részesíti.

Jézustól dicséretet kapunk: „*A világ nem ismert meg, de ők felismerték, hogy te küldtél engem.*” Jézus kijelenti, hogy mi nem a világból vagyunk. Ez megint csak óriási megtiszteltetés, és egyúttal felelősség is. Miközben örülünk a dicséretnek, azért érezzük, hogy nem szolgálunk rá teljesen. Hiszen érezzük, hogy a világban élünk, két lábbal a földön állunk, de naponta küzdünk azért, hogy ne legyünk a világból valók, a világ ne telepedjen ránk. Bizony érezzük, hogy sokszor nehezen tudjuk függetleníteni magunkat a világ dolgaitól, a világ gondolkodásmódjától, a világban lévő sok rossztól. Ebben a küzdelemben bizony sokszor kudarcot vallunk. De Jézus szavai, Jézus bizalma bennünk erőt ad a mindennapi küzdelemben.

Vajon mindig tudatában vagyunk ennek a kiválasztottságnak, illetve az ebből fakadó küldetésünknek? A mi küldetésünk nem kevesebb, mint Jézus jeleivé válni a mai korban, ott, ahol élünk. „Amint te, Atyám, énbennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Ez a mondat írja le a legszebben, hogy mi a feladatunk, mi a küldetésünk. Ez szép és nemes feladat. Ha ebben sikeresek tudunk lenni, akkor tudunk teljes szeretet egységben élni az Atyával és a Fiúval. Kívánom valamennyiünknek, hogy ezt mindennapi apró tetteinkkel egyre inkább elérjük. A gyakori kudarcok ne keserítsenek el, hanem újra és újra legyen erőnk és kedvünk a küldetésünkért fáradozni!

Amen.

Gyulai Zsolt, Budapest